

نفس، چاهی است که هیچ گاه پر نمی شود/ تنها مرهم افزون طلبی قناعت است

خدایا زینت ده مرا در آن با پوشش و پاکدامنی و بیوشانم در آن جامه قناعت و خودداری و وادارم نما در آن بر عدل و انصاف و آسوده‌ام دار در آن از هر چیز که می‌ترسم به نگاهداری خودت ای نگهدار ترسناکان.

در دعای روز دوازدهم ماه رمضان می‌خوانیم: اللَّهُمَّ رَبِّي فِيهِ الْبَسْتُ وَالْعِفَافُ وَأَسْتُرُنِي فِيهِ بِلِبَاسِ الْقَنُوعِ وَالْكَفَافِ وَاحْمِلْنِي فِيهِ عَلَى الْعَدْلِ وَالْإِنصَافِ وَامْتِنِي فِيهِ مِنْ كُلِّ مَا أَخَافُ بِعِصْمَتِكَ يَا عِصْمَةَ الْخَائِفِينَ.

خدایا زینت ده مرا در آن با پوشش و پاکدامنی و بیوشانم در آن جامه قناعت و خودداری و وادارم نما در آن بر عدل و انصاف و آسوده‌ام دار در آن از هر چیز که می‌ترسم به نگاهداری خودت ای نگهدار ترسناکان.

شرح دعا

بزرگ‌ترین گنج، قناعت است و قناعت سرمایه ای بی پایان. قناعت، یعنی نخواستن، کم خواستن، راضی بودن به داشته و کندن دندان طمع. وقتی به خواهش‌های بی مورد دل جواب «نه» ندادی و به دام خواسته‌های حرص افتادی، اسیر گنداب «دنیا» می‌شوی باتلاقی که هرچه بیشتر در آن دست و پا می‌زنی و تلاش می‌کنی، بیشتر در آن گرفتار می‌شوی. نتیجه آن مشخص است!

نفس، چاهی است که هیچ گاه پر نمی شود. درد «تکاثُر» و «افزون طلبی»، زخم ناسور بشریت بوده و هست و تنها مرهم آن «قناعت» است.

قناعت، افسار شتر نفس است و مهار دیو حرص.

آنچه آدمی را به ذلت بردگی می‌رساند و از بندگی او دور می‌کند.

آنچه بشر را از خود منجر و در نگاه دیگران منفور می‌سازد و آنچه انسان را از انسانیت و مرام الهی بودن دور می‌کند حرص و طمع و شهوت است.

و اگر می‌خواهد از همه این‌ها عریان شود باید لباس قناعت بر تن کند.

بهترین فرصت برای رسیدن به این قله انسانی، روزهای آسمانی رمضان است لحظه‌هایی که می‌شود با خدا هم نفس شد و تا قاف حقیقت دوید و به او رسید.